

БЪЛГАРСКИ НАРОДНИ ПЪСНИ.

I.

Зазори са ясна звѣзда
Изъ хубава влашка земя;
Не е било ясна звѣзда,
Най било лудо младо,
Лудо младо съ луда коня.
Коня си яри лудо младо,
Конче му дихте синъ-бѣлъ пламъкъ,
Ще запаля Гюргювъ града.
Излѣзоха Гюргювчани,
Молятъ му са, кланятъ му са:
„Ой та тебе лудо младо!
Не дѣй яри млада коня,
Не дѣй запаля Гюргювъ града,
Ще та даримъ добра дарба,
Три товари тежко имани.“
Лудо младо не са спира,
Най си яри луда коня,
Конъ му дихти синъ-бѣлъ пламакъ!
„Ща запаля Гюргювъ града.“
Излѣзоха Гюргювчанки,
Молятъ му са, кланятъ му са.
„Ой та тебѣ лудо, младо!
Постой, почакай!
Не дѣй запаля Гюргювъ града,
Ще та даримъ добра дарба,
Добра дарба — малка мома,
Малка мама Маринчица:
На чело ѝ ясно слънце,
На гърди ѝ асенъ мѣсець;
На политѣ ѝ ясна звѣзда.“
Лудо, младо зарадва са,
Позапрѣ са, позасмѣ са.....